

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2580/2023
13.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Станић, адвокат из ..., против туженог „Вегkосan Balkans“ доо Нова Пазова, кога заступа пуномоћник Немања Новокмет, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2175/22 од 18.01.2023. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2175/22 од 18.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 33/21 од 14.03.2022. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број ../2021 од 15.01.2021. године, којим је раскинут уговор о раду закључен између тужиоца као запосленог и туженог као послодавца и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му накнади штету у висини од 59.500,00 динара за сваки месец од незаконитог отказа уговора о раду до правноснажног окончања поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.530,00 динара, док је у преосталом делу одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2175/22 од 18.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број ../2021 од 15.01.2021. године којим је раскинут уговор о раду закључен између тужиоца и туженог, као и захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у првостепеној пресуди тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка

у износу од 39.530,00 динара и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Допунским решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2175/22 од 10.05.2023. године, обавезан је тужилац да туженом поред досуђених трошкова првостепеног поступка од 16.500,00 динара, накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова њеног састава.

Врховни суд је испитао побијену одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. овог закона јер другостепени суд није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог по основу уговора о раду 26.03.2018. године којим је распоређен на послове „радник на ...“, а 24.09.2018.године, закључен је нови уговор о раду за обављање истих послова. Анексом уговора о раду 19.11.2020. године, умањена је зарада тужиоца за период од 01.12.2020. године до 01.03.2021. године, па је тужилац покренуо поступак ради поништаја наведеног анекса. Решењем од 15.01.2021. године тужиоцу је отказан уговор о раду и престао му је радни однос 15.01.2021. године на основу члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду у вези са чланом 103. Закона о раду, члана 80. став 1. тачка 2. и 19 Правилника о раду туженог и члана 25. Уговора о раду, због недостављања потврде о привременој спречености за рад, као и због неоправданог изостанка са посла два дана узастопно. Побиженим решењем тужиоцу је стављено на терет да је неоправдано одсуствовао са рада и то: 09.07.2020. године, 03.08.2020. године, 04.08.2020. године, 21.08.2020. године 02.11.2020. године, и 08.12.2020. године, а да о разлозима недоласка на посао није известио послодавца, нити је доставио потврде о привременој спречености за рад. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, поводом кога се тужилац писано изјаснио 06.01.2021. године.Тужилац је закључио уговор о раду са другим послодавцем 08.04.2021. године. У поступку је утврђено да је тужилац (03.08.2020. године,

04.08.2020. године, 07.08.2020. године, 21.08.2020. године, 26.10.2020. године, 02.11.2020. године и 08.12.2020. године) био одсутан са посла, а није доставио потврду о привременој спречености за рад, није одлазио код лекара, да тих дана када је био одсутан са посла није био на боловању, а да је послодавца обавештавао путем вибер порука о разлозима изостанка. Утврђено је да је тужилац био често на боловању и да је за тужиоца више пута уз сагласност директора донето решење о коришћењу годишњег одмора ради правдања одсуства са посла. Оспорено решење о отказу уговора о раду је тужиоцу достављено 16.01.2020. године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан у делу којим је тражено да се решење о отказу уговора о раду поништи о обавезе тужени да тужиоца врати на рад, док је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету у износу од 59.500,00 динара за сваки месец незаконитог отказа уговора о раду до правноснажног окончања поступка.

Другостепени суд је усвојио жалбу туженог и преиначио побијану пресуду у усвајајућем делу, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца применом материјалног права из члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду у вези са чланом 103. Закона о раду будући да је тужилац починио повреду радне дисциплине која му је стављена на терет (изостанак са посла два дана узастопно и недостављање потврде о привременој спречености за рад), па су се у радњама тужиоца стекли отказни разлози који су му стављени на терет. Одбио је жалбу тужиоца и потврдио побијану пресуду у одбијајућем делу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члану 179. став 3. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. истог закона; као и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 8.). Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и поштује организацију рада што подразумева и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом према послодавцу.

Чланом 103. Закона о раду прописано је да је запослени дужан да најкасније у року од 3 дана од дана ступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад, да у случају теже болести уместо запосленог потврду послодавцу доставе чланови уже породице или друга лица са којима живи у породичном домаћинству, а ако запослени живи сам, потврду је дужан да достави у року од 3 дана од дана престанка разлога због којих није могао да достави потврду.

Одредбом члана 80. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и ако не достави потврду о привременој спречености за рад, тачком 19.

истог члана, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који неоправдано изостаје са посла два радна дана.

Чланом 25. Уговора о раду је прописано да послодавац може запосленом да откаже Уговор о раду ако не поштује радну дисциплину у свему у складу са Законом и Општим актом.

У конкретном случају је утврђено да је тужилац исказао понашање такво да не може да настави рад код послодавца, односно понашање супротно понашању које се очекује и које послодавац може да толерише. Стога су и по становишту Врховног суда били испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца, јер тужилац није поштовао радну дисциплину у смислу члана 179. став 3. тачка 2. ЗОР, у вези члана 80. став 1. тачка 2. и 19. Правилника о раду туженог, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Супротно наводима ревизије, није повређено право тужиоца на одбрану дато материјално-правним прописима јер је тужиоцу стављена на терет конкретна радња којом је повређена радна дисциплина и наведени су конкретни поступци тужиоца из којих је утврђено да је његово понашање било такво да не може да настави рад код послодавца у смислу члана 179. став 3. тачка 2. ЗОР. Поред тога, у поступку је утврђено да је тужени тужиоца писмено упозорио на постојање разлога за отказ, на које упозорење се тужилац изјаснио 06.01.2021. године, па је супротно наводима ревизије тужиоцу било омогућено право на одбрану што је и сврха упозорења.

Супротно наводима ревизије утврђено је да је тужилац у више наврата изостајао са посла, а од тих дана и два дана узастопно, при чему наведени изостанци са посла нису били искључиво везани за здравствено стање тужиоца с обзиром на то да је тужилац 21.08.2020. године путем вибер поруке обавестио непосредног руководиоца да неће доћи на посао јер „мора да иде по сестру“, а 08.12.2020. године обавестио непосредног руководиоца да неће доћи на посао јер му се угасио мобилни телефон због чега није чуо аларм на телефону. Обавештење послодавца путем вибер порука о разлозима изостанка с посла, поред осталог, због лошег здравственог стања, без достављања потврде од лекара о привременој спречености за рад у смислу члана 103. Закона о раду, не може се сматрати оправданим изостанцима са посла. Тужилац није тврдио нити доказао током поступка да га је здравствено стање онемогућило да оде код лекара, а такође није истицао да је за дане изостанка поднео послодавцу захтев за коришћење годишњег одмора, који захтев је морао поднети послодавцу уколико је за одређене дане желео да користи годишњи одмор, како то правилно закључује и другостепени суд.

По оцени Врховног суда правилно је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду туженог број ../2021 од 15.01.2021. године јер је решење законито, донето у законом прописаној процедури уз обезбеђење тужиоцевог права на одбрану, да је решењем тужиоцу отказан уговор о раду због испуњености законом предвиђеног разлога за отказ - недостављања послодавцу потврде лекара о привременој спречености за раду у за то законом прописаном року од наступања привремене спречености за рад, који разлог за отказ је прописан одредбом члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду, као и због неоправдног изостанка са посла два дана узастопно. При том, тужилац није боловао од теже болести која би га спречила да достави потврду у законом предвиђеном року.

Осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да исти нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**